

GUILLAUME MUSSO

UN APARTAMENT
LA PARIS

GUILLAUME MUSSO

UN APARTAMENT
LA PARIS

Traducere din limba franceză și note de
Liliana Urian

<http://www.all.ro/un-apartament-la-paris.html>

Pentru Ingrid,
pentru Nathan

*În mijlocul iernii, descopeream în sfârșit
că am în mine o vară invincibilă.*

Albert Camus

Băiețelul

Londra, într-o sâmbătă, înainte de prânz.

Tu nu știi încă, dar, în mai puțin de trei minute, vei fi supusă la una dintre încercările cele mai grele din viața ta. O încercare pe care n-ai prevăzut-o, dar care ți se va părea la fel de dureroasă ca o arsură cu fierul roșu pe o piele delicată.

Deocamdată, te plimbi nonșalantă prin galeria comercială care seamănă cu un atrium antic. După zece zile de ploaie, cerul a recăpătat o frumoasă nuanță de albastru-închis. Razele soarelui, care fac să strălucească acoperișul de sticlă al imensului magazin, te-au binedispus. Pentru a celebra venirea primăverii, ți-ai cumpărat chiar și o rochiță roșie cu buline albe pe care puseși ochii de vreo două săptămâni. Te simți ușoară, ești binedispusă. Ziua se anunță plăcută: mai întâi, masa de prânz cu Jul, prietena ta cea mai bună, apoi o ședință de manichiură între fete, fără îndoială o expoziție la Chelsea și diseară concertul lui PJ Harvey la Brixton.

O navigare liniștită pe valurile plăcute ale vieții tale.

Numai că, deodată, îl zărești.

Este un băiețel blond, îmbrăcat cu o salopetă de blugi și un paltonaș cu glugă bleumarin. Are cam doi ani, poate puțin mai mult. Niște ochi mari, verzi și zâmbitori, strălucesc în spatele unor ochelari cu rame colorate. Trăsăturile fine se ivesc dintr-un căpșor rotund de păpușă, încadrat de bucle scurte și luminoase ca o căpiță de fân sub razele soarelui de vară. Îl privești deja de câteva clipe, de departe, dar, cu cât te apropii mai mult, cu atât ești mai fascinată de fața lui. Un teritoriu virgin, radios, pe care nici răul, nici frica n-au avut încă timp să-l infecteze. Pe mutrișoara asta nu vezi decât un evantai de posibilități. Bucuria de a trăi, fericirea în stare pură.

Acum te privește și el. Un zâmbet complice și candid îi luminează chipul. Îți arată cu mândrie micuțul avion metalic pe care-l face să zboare pe deasupra capului, ținându-l între degetele lui dolofane.

— Vruuummmm...

În timp ce îi întorci zâmbetul, o emoție ciudată începe să te sugrume. Otrava lentă a unui sentiment indescifrabil îți contaminează întreaga ființă. Te simți cuprinsă de o tristețe care nu știi de unde a apărut.

Copilașul și-a deschis brațele și a început să meargă cu pași mici și repezi în jurul fântânii din piatră care-și aruncă trombele de apă sub cupola galeriei. Pentru o clipă, crezi că aleargă spre tine și că îți va sări în brațe, dar...

— Tati, tati! Ai văzut, sunt avion!

Ridici ochii și privirea ta o întâlnește pe cea a bărbatului care îl prinde pe copil din zbor. Simți cum te străpunge un fior rece și inima ți se oprește brusc.

Îl cunoști pe bărbatul acesta. În urmă cu cinci ani, ați trăit o poveste de dragoste care a durat mai bine de un an. Pentru el ai părăsit Parisul, te-ai mutat în Manhattan și ți-ai schimbat serviciul. Timp de șase luni, ați încercat chiar să aveți un bebeluș, care n-a venit însă niciodată. Apoi bărbatul s-a reîntors la fosta lui soție cu care avea deja un copil. Ai făcut tot ce-ai putut pentru a-l păstra, dar n-a fost de ajuns. Ai trecut printr-o perioadă dureroasă și, tocmai când credeai că ai reușit să mergi mai departe, îl întâlnești astăzi și asta îți sfâșie inima.

Acum îți înțelegi mai bine tulburarea. Îți spui că acest copil ar fi putut fi al vostru. Că acest copil ar fi *trebuit* să fie al vostru.

Bărbatul te-a recunoscut imediat și nu îți evită privirea. După expresia lui dezolată, îți dai seama că este la fel de surprins ca și tine, stânjenit și oarecum rușinat. Crezi că va veni să-ți vorbească, dar, asemenea unui cerb încolțit, face un gest protector pentru progenitura lui și se grăbește să dispară din peisaj.

— Hai vino, Joseph, plecăm.

În timp ce tatăl și fiul se îndepărtează, ție nu-ți vine să crezi ce ai auzit. „Joseph“ este unul dintre numele alese împreună pentru viitorul vostru copil. Ochii ți se umplu de lacrimi. Te simți jefuită. O oboseală grea te cuprinde brusc și te ținutuește pe loc timp de câteva minute, lăsându-te uluită, încremenită, cu un nod în gât.

Cu chiu, cu vai, ajungi la ieșirea din magazin. Urechile îți țiuie, gesturile îți sunt mecanice, mâinile și picioarele tale cântăresc tone. În Saint James Park, reușești să ridici brațul pentru a opri un taxi, dar tremuri tot drumul, luptându-te cu gândurile care te asaltează, întrebându-te ce ți se întâmplă.

Odată ajunsă acasă, imediat ce ai închis ușa apartamentului, te repezi să-ți pregătești o baie. Nu aprinzi lumini-le din camera ta. Încă îmbrăcată, te trănțești pe pat. Inertă. Imaginile băiețelului cu avion ți se derulează prin minte și, în curând, toată disperarea pe care ai resimțit-o în fața fostului tău amant se transformă într-o cumplită senzație de vid. Un gol care îți strânge pieptul. Plângi, bineînțeles, dar îți spui că lacrimile sunt purificatoare și că această criză va trece de la sine. Doar că durerea crește, se umflă și se revarsă asupra ta asemenea unui val puternic care te ia cu el și îți distruge toate zăgazurile, eliberând anii de nemulțumire, de ură, de dezamăgire. Redeschizând niște răni pe care le credeai vindecate.

Nu peste mult, simți o hidră rece șerpuind printre picioarele tale și te cuprinde panica. Te ridici dintr-un salt. Inima îți bate cu putere. Ai trăit deja un episod identic acum câțiva ani și lucrurile nu s-au sfârșit cu bine. Dar degeaba îți vine în minte acest gând, nu reușești să oprești inexorabilul. Cuprinsă de frisoane incontrollabile, te duci clătănându-te până în baie.

Trusa medicală. Tuburile de medicamente. Te întinzi în cada pe cale să se reverse, deși nu ești decât pe jumătate

dezbrăcată. Apa este prea caldă sau prea rece, nici măcar nu mai știi și puțin îți pasă. Pe pieptul tău, o menghină. În măruntaiele tale, un hău. În fața ochilor tăi, un orizont negru precum cărbunele, învăluit pentru totdeauna de tristețe.

Nici măcar nu erai conștientă că ai ajuns în starea asta. Ce-i drept, în ultimii ani te-ai simțit cam pierdută și știi de mult timp că viața este fragilă. Dar nu te așteptai să-ți fugă pământul de sub picioare astăzi și să te prăbușești atât de repede. Și, mai cu seamă, nu știai că acest torent de noroi curge în tine. Această negreală, această otrăvă, această mi-zerie. Acest sentiment de singurătate nesfârșită care s-a tre-zit brusc și care te terorizează.

*

Tuburile de medicamente plutesc la suprafață ca niște co-răbii lipsite de vânt. Le deschizi și înghiți capsulele cu pum-nul. Dar nu e de ajuns. Trebuie să mergi până la capăt. Așa că scoți lama de la aparatul de ras pus pe marginea căzii și-ți tai venele de la încheieturi.

Te-ai luptat întotdeauna aprig, dar astăzi nu te mai simți în stare, căci dușmanul tău nu-ți dă drumul și te cunoaște mai bine decât tine. Apropiind tăișul lamei de vene, te gândești cu ironie la bucuria exagerată pe care ai simțit-o în acea dimineață văzând soarele pe fereastra camerei tale.

Apoi urmează acel moment straniu și liniștitor în care știi că zarurile sunt aruncate și că ai luat-o deja pe dru-mul fără întoarcere. Îți contempli hipnotizată sângele care,

diluându-se, desenează în apă arabescuri de o frumusețe ne-spusă. Simțind că te stingi, îți spui că cel puțin durerea va înceta, iar în această clipă asta e tot ce contează.

În timp ce diavolul te poartă cu el în vaporii săi fierbinți, imaginea băiețelului îți apare din nou în minte. Îl vezi pe o plajă, în fața mării. Un loc care ar putea fi Grecia sau sudul Italiei. Ești foarte aproape de el. Atât de aproape, încât poți chiar să-i simți mirosul de nisip, de grâu, liniștitor precum adierea vântului în serile de vară.

Când ridică ochii spre tine, îi revezi cu emoție chipul frumos, năsulul cărn și strungăreața care-i face zâmbetul irezistibil. Iată-l cum își deschide brațele și începe să alerge în jurul tău.

— Uite, mami, sunt avion!